

DOSSIERNo.: OD 738

NAAM: CHUNG SAN TSA-CHIH

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
25/9	B	2/10									
34057	27/11/48	B									
	7/5	4									
	21/8-52	CAW									
		21/8									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 738

NAAM: CHUNG SAN TSA-CHIH

Minuten orientatie case 1/5 3/8

POLITIE TE AMSTERDAM

Bureau HOOFDCOMMISSARIS

INLICHTINGDIENST

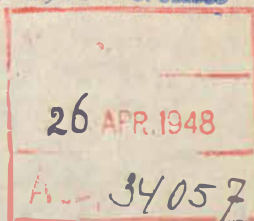
Nr. I.D. 5804 C - '47

Uw brief:

Onderwerp: "Chung San Tsa Chih"
Chinees Informatorisch maandblad

Bijlagen:
GEHEIM

Amsterdam, 17 April 1948 OPGELIJD

B
BUREAU B

27 APR 1948

17755
21453
738

In aansluiting op dezerzijds gestelde rapporten betreffende verschijning van bovengenoemd orgaan, kan worden medegedeeld, dat van voortzetting der uitgave waarschijnlijk geen sprake meer kan zijn door ernstige financiële moeilijkheden, gebrek aan belangstelling en vertrek naar elders van een der voornaamste medewerkers.

Nog kan worden gemeld, dat het geheel een activiteit was van enige Indo-Chinezen en dat de Chinese vereniging of kolonie hier ter stede vrijwel geen medewerking verleende of belangstelling heeft getoond. - De technische verzorging van een en ander is toevertrouwd geweest aan de bekende Drukkerij HEIJERMANS, Wlandsstraat, alhier.

Dezerzijds zal periodiek worden geïnformeerd naar een eventuele hervatting der uitgave. Bij positief resultaat volgt dan uiteraard bericht en toezending van exemplaren.

Verz. aan Hfd. CVD, 's-Hage

M.-2

Aan

INLICHTINGEDIENST
AMSTERDAM

02438

OPGELEGD

Volgno.
25 SEP. 1947
ACD/21453

No. I.D. 5804 B - 47

Uw brief: B. 17755

Amsterdam, 23 September 1947

Onderwerp: **Chinees Maandblad**

Bijlagen: **één**
GEHEIM.

BUREAU B
25-9-47

In antwoord op het bovenvermeld schrijven, d.d. 16 September 1947, kan het volgende worden medegedeeld:

Dezerzijds werden, op uw verzoek bij schrijven van 4 Juli '47, maatregelen genomen om regelmatig de nummers van het betreffende maandblad te ontvangen en te kunnen doorzenden.

Het blijkt nu echter, dat opnieuw moeilijkheden bij de uitgave zijn ontstaan, zodat, na het als bijlage van ons schrijven nr. 5804 - 47, d.d. 27 Juni 1947 toegezonden exemplaar van nr. 11 der eerste jaargang, geen officiële uitgaven meer zijn verschenen. Wel is op 11 Juli 1947, als nummer 1 van de achtste jaargang van het weekblad "J.M." een speciaal aan China gewijde editie verschenen, waarin op bladzijde 12 wordt medegedeeld, dat de betreffende uitgave tevens moet worden gezien als het Juli-nummer van "Ching-San-Tsa-Chih". Een exemplaar van dit China-nummer wordt als bijlage aan dit rapport toegevoegd.

Ondanks de herhaalde moeilijkheden blijft men optimistisch en werd door de uitgever medegedeeld, dat, vermoedelijk in October aanstaande, met de tweede jaargang zal worden begonnen. Op toezending van de te verschijnen nummers kan worden gerekend.

Verz. aan Hfd. C.V.D., 's-Hage.

M.-2

B III 24.9.47

Opzeggings
730.
B III 30/9

Aan

B.17755

GEHEIM

VIII. ED.3

to
UITGEBOKT

16 September

7.

182730.

Chinees Maandblad.

Met verwijzing naar mijn geheim schrijven van 4 Juli jl., no. 17755, handelende over het Chinese maandblad "Chung San Tsa Chih", heb ik de eer U uit te nodigen mij wel te willen berichten of sedert nog nummers zijn verschenen van dit periodiek en mij deze dan te willen doen toekomen. In het ontkennende geval zou ik gaarne zo mogelijk vernemen, waarom er sedert geen nummers meer verschenen zijn.

Het Hoofd van de
CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze: *flb*

De Heer Hoofdcommissaris
van Politie
te Amsterdam.

U.
L.L.van Laere.

UITGEBOKT

4 Juli

7.

B.17755.

R. SvD.3.

I.D.5804-'47.

GEHEIM.

27 Juni 1947.

Chinees maandblad.

Met verwijzing naar Uw terzijde vermelde geheime schrijven heb ik de eer U te verzoeken wel een abonnement te willen nemen op het maandblad "Chung San Tsa Chih" en mij de achtereenvolgens verschijnende nummers te willen doen toekomen.

Voor de te nemen moeite betuig ik U bij voorbaat mijn dank.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze *4/1*

AAN:

De Heer Hoofdcommissaris
van Politie
te

AMSTERDAM.

Coll.: *4/1*

J.G.Crabbandam.

INLICHTINGDIENST
AMSTERDAM

No. I.D. 5804 - 47.

Uw brief:

Amsterdam, 27 Juni 1947

UITGEBOKT

Volgno.

30 JUNI 1947

ACD/1755

Onderwerp: "Chung San Tsa Chih"
Chinees Informatisch maandblad.

Bijlagen: Eén

GEHEIM.

BUREAU B

Numm. :

Datum

1-7-47

Naar aanleiding van een op 16 April 1947 gedaan mondeling verzoek door de heer Van der Most, betreffende de eventuele voortzetting der uitgave van bovenvermeld tijdschrift, gaat hierbij het nieuw verschenen nummer 11 van de eerste jaargang. In December 1946 verscheen nummer 10. Door een complex van moeilijkheden moest de uitgave tijdelijk worden gestaakt. Het voorwoord in het bijgevoegde exemplaar geeft hierover meer bijzonderheden.

Hoewel het nieuwe nummer gedateerd is 31 Mei 1947, verscheen het pas op 25 Juni j.l.

Het tijdschrift heeft momenteel een maandelijks oplage van 1500 exemplaren.

Het is inderdaad mogelijk een abonnement op dit maandblad te verkrijgen. De prijs hiervan is 3.-- per jaar en de gehele administratie dienaangaande is toevertrouwd aan de uitgever W.L.SALM & Co., Nieuwe Zijds Voorburgwal 270, Amsterdam-Centrum.

Verz. aan Hfd. C.V.D., 's-Hage.

M.-2.

Aan

1947

25

cent

中

31 Mei 1947
1ste jaargang No. 11

19785.

25
cent

山

Leest in dit nummer o.a.

Het verscheurde China.

Stijging en Daling van het Hoger Onderwijs in
China.

Hoe ziet de Jeugd China?

Verzen van Li T'ai Po.

集

誌

CHUNG SAN **TSA-
CHIH**

Chineesch Informatorisch Maandblad — Amsterdam

REDACTIE:

(Adres: Lutmastraat 39 III, telef. 27361, Amsterdam-Zuid.)
Que Keng-hong, Lie Kim-koen, Wang Chuen-lin, Dr. Tan Tek-
lim, Ir. Tjioe Sien-bie.

VASTE MEDEWERKERS:

Dr. Chang Tao-shing, Prof. Dr. A. B. Droogleever Fortuyn,
Mr. N. van Dorp van Vliet, Dr. F. van Heek, Prof. Dr.
Leonard Shih-lien Hsu (New York), Injo Kiat-siang, Khouw
Bian-tie, Peter S. Lerou, Ng Po-kioen, Nio Joe-lan (Indo-
nesië), Ir. Oei Hwie-tjwan, Mr. J. Reitsma, Dr. Johan W.
Schotman, Mr. Sie Jong-djioe, C. V. Tan, Tjan Tjoe-som,
A. Vecht.

ADMINISTRATIE EN ABONNEMENTEN:

W. L. Salm & Co., N. Z. Voorburgwal 270, telefoon 43472,
Amsterdam-C., postgironummer 247718.
Uitsluitend jaarabonnement à f 3,—; los nummer 25 cent.

AGENTSCHAP IN INDONESIË:

Chung Hua Tsing Nien Hui, Molenvliet Oost 123, Batavia
(Java).

INHOUD

Redactie: Woord vooraf.

Gerard van den Boomen: Het verscheurde China.

Prof. Dr. A. B. Droogleever Fortuyn: Stijging en Daling van het
Hoger Onderwijs in China.

Opvoering van „Zijde”.

F. van Dixhoorn: Hoe ziet de Jeugd China?

Peter S. Lerou: Verzen van Li T'ai Po.

S. van Utrecht: Persrevue. Anti-Amerikaanse demonstraties.

Boekaankondiging en -bespreking.

Nieuws uit China.

Verschijnt maandelijks

Amsterdam

CHUNG SAN ^{Tsa-} _{Chih}

BIJ HET WEDERVERSCHIJNEN VAN CHUNG SAN TSÁ-CHIH

Na vier maanden onderbreking zijn wij gelukkig in staat om ons Maandblad weder te doen verschijnen. Een algehele interne reorganisatie en financiële problemen hebben ons genoodzaakt de uitgave van het blad tijdelijk te staken, waarvoor wij onze spijt betuigen, niet anders te hebben kunnen handelen. Nadat wij onze lezers nog een optimistische „Tot Ziens in 1947” hebben toegewenst, zijn wij in het nieuwe jaar niet teruggekeerd, zodat bij de meesten — getuige onze correspondentie — het vermoeden ontstond, dat wij „overleden” waren. Wij willen hiermede onze verontschuldigen aanbieden, dat wij in gebreke bleven om onze lezers van de onderbreking op de hoogte te stellen. Dit vond zijn oorzaak in de omstandigheden, die zich hoe langer hoe meer in gunstige richting ontwikkelden. Het heeft ons dus wel wat tijd gekost, doch wij zijn er ten slotte! Wij kunnen U hierbij mededelen, dat de problemen zijn opgelost, zodat wij van heden af onze regelmatige uitgave zullen hervatten. De ontbrekende nummers zullen niet worden ingehaald, doch de abonnementen zullen verlengd worden. Het Mei-nummer wordt No. 11 en dat van Juni No. 12, waarmee wij onze Eerste Jaargang besluiten. De Tweede Jaargang zal uit slechts 6 nummers bestaan (Juli t/m December 1947), waarbij de abonnementen van negenen, die in Augustus 1947 zouden aflopen, met het einde van deze Tweede Jaargang ook zullen aflopen. In 1948 vangt dan de Derde Jaargang aan. Hoewel chronologisch niet juist, menen wij — om praktische redenen — goed te doen om tot bovengenoemd besluit te komen.

In de afgelopen vier maanden hebben wij, helaas, vele belangrijke gebeurtenissen ongemerkt moeten laten voorbijgaan. Evenmin waren wij in staat onjuiste berichten en mededelingen betreffende China recht te zetten. Ons doel is en blijft de Nederlanders een zuiver en goed begrip jegens China en de Chinezen te doen krijgen.

Het verscheurde China

door GERARD VAN DEN BOOMEN

Het is ongeveer hetzelfde of men de beschrijving van de jongste Chinese geschiedenis begint in het midden van 1945 en vooruit werkt, of in het begin van 1947 en achteruitgaat. In beide gevallen zal men de hoofdstukken kunnen zetten: Strijd tussen nationalist en communisten, bestand, onderhandelingen verbroken, strijd, wapenstilstand, onderhandelingen opgeschort, opleving van de strijd enz. enz. Het is een onontwikkeldbaar kluwen van uiterst optimistische en van de meest pessimistische berichten. Het optimisme scheen echter geforceerd en inderdaad, we zijn weer aan het beginpunt: de onderhandelingen zijn geheel verbroken en de strijd tussen communisten en nationalist is hervat. De tegenstelling en het wantrouwen gegroeid in vele jaren van burgeroorlog, bleken te groot om door besprekingen overwonnen te worden. *Het heeft er de schijn van, dat wij hier staan voor een van die gruwelijke worstelingen, waarin historische spanningen zich plegen te ontladen, nog gruwelijker, daar het een broederkrijg betreft. En dat, terwijl alle landen na een wereldoorlog weer opademen.*

DE ONTWIKKELING SINDE DE NATIONALE REVOLUTIE.

Toen in 1911 een nationale revolutie het ontaarde regiem van de Manchukeizers omverwierp, en na een tiental jaren van bloedige chaos Sun-Yat-Sen begon met de ontwikkeling van een Chinese democratie, scheen het, dat het onmetelijke China, waar meer mensen wonen dan in heel Europa samen, de plaats in de moderne wereld zou gaan innemen, waarop het krachtens zijn aantal inwoners, zijn eeuwenoude beschaving, en zijn grote mogelijkheden op alle gebied, recht heeft. Maar het feudalisme dat altijd door in China geheerst heeft, was niet meteen verdwenen. De kaste der landheren en jonkers, die nog grote macht had, bond in de boezem der nieuwe beweging zelf, de strijd aan

tegen de progressiviteit. *En met succes! Want vele Chinezen, half tot ontwaken gebracht door de val van het keizerrijk, en niet bevredigend door de volle beloften en de halve vervulling er van door de republiek, schaarden zich onder de rode vlag der communisten.* Eerst werkten zij als uiterst linkse partij nog mee aan de regering van Sun-Yat-Sen en diens opvolger Chiang Kai-Shek, maar in 1926 trok een grote communistische troepenmacht van de kust dwars door China, 10.000 Km. ver, al vechtend tegen regeringsgetrouwe troepen en vestigde zich rond Jenan in Noord-West-China.

Van die tijd tot nu toe wordt praktisch onafgebroken in China gevochten. De partij van Chiang Kai-Shek, de Kwo Min Tang, kreeg de alleenheerschappij in de regering. De communisten vormden in verschillende provincies een eigen regiem en ondervonden grote steun van de bevolking, omdat zij agrarische hervormingen invoerden, die een einde maakten aan grote misstanden. Zij brachten de landpachten omlaag, maar gingen uit tactische overwegingen nog niet over tot onteigening en collectivering van het grondbezit. Hierdoor hebben de communisten de steun van de kleine Chinese boeren steeds behouden.

In 1937 vielen de Japanners het land binnen. 7 jaar lang duurde dit intermezzo in de eigen ontwikkelingsgang van China. De communisten en nationalist sloten een Godsvrede en aan de communisten, die zich ook van meet af aan keerden tegen de vreemde indringers, werden zelfs wapens geleverd. Langzamerhand echter ontwikkelde zich een situatie, die te vergelijken is met die in Joegoslavië onder de oorlog. In dit Europese land vochten nationalist en communisten tegen de Duitsers, maar ook tegen elkaar. Er waren echter nationalist, die op den duur de geïnternationalistische zaak verrieden en hulp aanvaardden van de Duitsers tegen de communisten. Datzelfde was het geval in China. Allengs ontbrandden gevechten tussen troepen van Chiang Kai-Shek en troepen van Mao Tse Toeng, de leider der communisten.

En in het Oosten van het land, waar de Japanners heersten, liepen nationalistische generaals met hun troepen naar de vijand over. Alleen de uitslag was in China anders dan in Joegoslavië. In dat laatste land werden op het eind de

communisten door de geallieerden gesteund en de communisten zijn er nu de baas. In China bleven de nationalistten altijd steun ontvangen van de Verenigde Staten. (de leen- en pachtleveringen aan Chiang Kai-Shek beliepen een bedrag van bijna 10 milliard gulden). Na de oorlog bleef Chiang Kai Shek aan het bewind en de marionetten van Japan werden zelfs weer in genade aangenomen. Van steun aan de communisten door de aangrenzende Sovjet-Unie daarentegen is niets bekend. Toen de oorlog was afgelopen sloot Stalin zelfs een verdrag met Chiang Kai-Shek, waarin het gezag van laatstgenoemde erkend werd, ook in Mandsjoerije, dat al in 1935 door de Japanners van China was afgescheiden. Als tegenprestatie erkende Chiang Kai-Shek de onafhankelijkheid van Buiten-Mongolië, dat een satelliet werd van Rusland.

DE RUSSEN IN CHINA.

Van de andere kant echter hielpen de Russen de Chinese communisten wel indirect door zich uit het door hen bevrijde Mandsjoerije terug te trekken, voordat de troepen van de centrale regering daar waren aangekomen en door een groot deel van de militaire voorraden, die zij op de Japanners hadden buitgemaakt in handen der communisten te laten. Terzelfdertijd dat de Russen de steden van Mandsjoerije langs de Noordelijke wegen verlieten, rukten communistische troepen langs de Zuidelijke wegen binnen en vernietigden de kleine nationalistische garnizoenen, die hier en daar uit met de Japanners collaborerende troepen gevormd waren. Intussen waren de Russen toch wel zo lang in Mandsjoerije geweest, dat zij machines ter waarde van 5 milliard gulden hadden kunnen wegvoeren, wat volgens de Amerikaanse deskundige voor herstelbetalingen, Pauley, de economie van het gehele Verre Oosten voor een generatie verstoord heeft. Tientallen Amerikaanse dagbladcorspondenten hebben gezien, hoe de Russen de eindelijk bevrijde provincie van hun bondgenoot hebben geplunderd en zij schreven ten zeerste er door geschokt te zijn geweest. Toen lieten de Russen het land over aan de communisten, die het eerst ter plaatse waren en deden niets om het vestigen van het gezag van de centrale regering, die, zoals gezegd, door de Russen ook in Mandsjoerije

erkend was, te bevorderen. De centrale regering trok echter de consequentie uit haar verdrag met de Sovjet-Unie en begon met de bezetting van Mandsjoerije. Velen van haar (door de Amerikanen getrainde en uitgeruste soldaten) werden met Amerikaanse schepen en vliegtuigen in allerijl naar Mandsjoerije overgebracht. De Amerikanen zeiden, dat zij zodoende handelden overeenkomstig het verdrag tussen de Sovjet-Unie en de centrale Chinese regering en dat overbrenging der nationale troepen nodig was voor deliquidatie van de oorlog. Dat was ook zo, want de Japanners weigerden zich door de communisten te laten ontwapenen. De communisten betoogden echter, dat zij evenveel recht hadden als de nationalistische troepen om Mandsjoerije te bezetten en de Japanse troepen er te ontwapenen, omdat zij altijd de strijd tegen de Japanners hadden volgehouden. De Amerikanen handelden volgens de communisten partijdig door de nationalistten naar Mandsjoerije te vervoeren. De communisten beschuldigden de Amerikanen er dan ook van imperialistische doeleinden in China na te streven.

Felle gevechten braken uit tussen nationalistten en communisten, die zich allengs naar meer Zuidelijk gelegen provincies uitbreidden. De strijd ging dus in hoofdzaak om Mandsjoerije en de strategische knooppunten op de spoorwegen naar Mandsjoerije. De nationalistten wonnen aanzienlijk terrein.

VANDAAR DIE BEGEERTE NAAR MANDSJOERIJE.

Het is zeker niet louter een prestige-kwestie, dat de nationalistten en communisten elkaar Mandsjoerije bestreden. Dit gebied is namelijk verreweg het belangrijkste van geheel China. Het is zeer vruchtbaar en heeft de grootste natuurlijke bodemschatten. Bovendien was Mandsjoerije industrieel de meest ontwikkelde provincie van China. In Mandsjoerije is ongeveer 70% van de ijzerverwerkende industrie van China geconcentreerd, evenals bijna alle constructie-industrieën en de gehele chemische industrie van het land. Er wordt de beste en de meeste steenkool gevonden. Bovendien is er in geheel Azië geen beter ijzer dan in Mandsjoerije. Er wordt goud-erts gedolven en veel zilver, koper, kwikzilver, lood en magnesium. Ook

zijn er kostbare delfstoffen als tungsteen en uranium, alhoewel met de exploitatie hiervan nog niet is begonnen. De productie van aluminium neemt toe. Omdat er steenkool is kan synthetische stookolie vervaardigd worden. Verder bezit Mandsjoerije onmetelijke wouden, die zeer geschikt zijn voor houtexploitatie. De landbouw daar en in de aangrenzende provincies, waar gevochten wordt of die in handen zijn der communisten, neemt de eerste plaats van het land in. Op de uitgestrekte vlakten in Mandsjoerije kunnen de nieuwste landbouwmethodes worden toegepast. Er is ruimte voor een onbeperkte toename van de veeteelt. Nevenindustrieën van de landbouw, zoals de fabricage van zwavelzuren hebben een zeer goede toekomst. Er zijn enorme hydraulische installaties gebouwd waardoor men zich de waterkracht van de rivieren ten nutte kan maken. Als deze weer van de oorlogsschade hersteld zijn kan weer goedkoop elektrische kracht gewonnen worden en hiervan ondervindt de industrie uiteraard grote voordelen. Tenslotte worden in Mandsjoerije en nergens elders in China soja-bonen verbouwd en deze kunnen weer in zeer veel fabrieken gebruikt worden.

Mandsjoerije is de rijkste (en nog veel meer belovende) provincie van China. Daarom wilden de Russen indertijd dit gebied bezetten, daarom vlogen de communisten van China er vervolgens op af, op de voet gevolgd door de nationalististen. Half leeggeplunderd door de Russen werd Mandsjoerije strijdtoneel tussen nationalisten en communisten. Deze laatsten moesten het veld ruimen, maar zij pasten de tactiek van de verschroeide aarde toe. Een Frans correspondent heeft 3 maanden door Mandsjoerije gekruist en heeft in die tijd 300 vernielde bruggen geteld.

DE AMERIKANEN IN CHINA.

De vierde partij in het conflict hebben we nog maar vluchtig genoemd: de Verenigde Staten. Reeds onder de oorlog met Japan hadden de Verenigde Staten de rol van bemiddelaars tussen de communisten en nationalisten op zich genomen. Enige tijd na de capitulatie van Japan werd generaal Marshall, soldaat en diplomaat er heen gestuurd. Toen begon de tijd, waarop wij in het begin van dit artikel duiden. Optimisme en pessimisme wisselden elkaar af.

Mettertijd scheen optimisme gewettigd, want er werd een wapenstilstand gesloten. Commissies van Amerikanen, communisten en nationalisten werden ingesteld om aan de fronten de wapenstilstand door te voeren. Er zou een nationaal leger komen, waarin de communistische en nationalistische legers zouden opgaan. Een nationale vergadering werd bijeen geroepen, verschillende partijen waren er in vertegenwoordigd, alleen de plaatsen der communisten bleven open. Toch nam de vergadering een nieuwe grondwet aan. Chiang Kai-Shek verklaarde, dat de derde en laatste fase van de nationale revolutie van Sun Yat Sen was aangebroken: na het militaire bestuur en het bewind van de ene partij, de Kwo Min Tang, zou nu een coalitie-regering van alle partijen worden ingevoerd. Maar tot blijvende samenwerking tussen nationalist en communist kwam het niet. Eerst eisten de communisten eigen bestuur in de door hen bezette gebieden en een eigen leger. Later gaven zij op deze punten weer wat toe, maar weigerden zij de stukken van de enkele goede spoorwegverbindingen van het Zuiden met het Noorden, welke zij bezet hielden, te ontruimen. De nationalist van hun kant weigerden de posities van 13 Januari 1946 weer in te nemen, waardoor een groot deel van het verworven terrein weer verloren zou zijn gegaan. Wantrouwen aan weerskanten verhinderde iedere definitieve toenadering. De communisten beschuldigden de Amerikanen van hulpverlening aan de oorlogvoering van de nationalist. *Inderdaad verkochten de Amerikanen grote hoeveelheden overtollig voedsel en oorlogsmateriaal aan de nationalist en sloten zij een groot verdrag van bijstand met Chiang Kai-Shek.* De Amerikanen stelden zich op het standpunt dat de regering van Chiang Kai-Shek de wettige regering was, die door alle landen, ook door de Sovjet-Unie, erkend was. Door dit wantrouwen van de communisten ten opzichte van de Amerikanen, had het Democratisch Verbond, de derde partij van China, soms wat meer succes met zijn bemiddelingspogingen dan de soepele en oprechte generaal Marshall. Deze laatste werkte dag en nacht, vloog van de ene partij naar de andere, bracht telkens weer de communistische en nationalistische onderhandelaars bij elkaar. Maar langzamerhand dreven de partijen dan toch weer uit elkaar.

Eind 1945 vertoefde de communistische opperleider, Mao Tse Toeng persoonlijk anderhalve maand lang bij generaal Chiang Kai-Shek in de nationalistische hoofdstad. Deze tijden waren echter spoedig voor goed voorbij. De bestandsbepalingen en de bevelen om het vuren te staken werden voortdurend van weerskanten geschonden, ook in tijden dat de onderhandelingen succes schenen te hebben. Terwijl de besprekingen telkens hervat werden kondigden de communisten en nationalistten volle mobilisatie in hun gebied af. „Haat en verdachtmaking zijn in niets ontziende propaganda uitgestrooid”, aldus verklaarde generaal Marshall.

Tot de Amerikaanse generaal enkele weken geleden zijn bemiddelingspogingen opgaf en zichzelf en de zijnen uit de wapenstilstandscommissies terugtrok. Hij sprak bittere woorden:

„Alle overeenkomsten, die tot doel hadden de communisten en nationalistten tot elkaar te brengen mislukten door de zelfzuchtige belangen van de extremistische elementen in beide kampen. Pogingen om een oplossing te vinden werden telkens opnieuw gedwarsboemd. De Chinese communisten zijn Marxistisch, anti-democratisch en vastbesloten om China uiteindelijk een communistische regering op te dringen: De onverzoenlijke troepen in de Kwo Min Tang aan de andere kant zijn geïnteresseerd bij een voortduren van de feodale macht in China. Daarom waren zij niet van plan om de basis-overeenkomsten, die in het verleden werden gesloten, uit te voeren. In de centrale regering hebben de militairen overheersende invloed. De grootste hinderpaal op de weg naar de vrede in China is echter het wantrouwen dat beide partijen tegenover elkaar koesteren”.

De dag, nadat generaal Marshall dit gezegd had, vertrok hij, terwijl vertegenwoordigers van beide partijen hem uitgreide deden en hem met echte Chinese beleefdheid dankten voor alles wat hij gedaan had. Het hek voor het felle opleven van de burgeroorlog scheen echter van de dam. Eén voordeel biedt het zich terugtrekken van de Amerikaanse onderhandelaars, dat gevolgd zal worden door terugtrekken van de enkele duizenden Amerikaanse mariniers, die nog in China zijn. Het wantrouwen namelijk tegenover de Amerikanen, dat zij imperialistische doeleinden in China

zouden nastreven, kan nu verminderen. *Want over de strijd tussen de Chinese communisten en nationalistten heen, moeten we de spanning tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten zien.* We moeten voorts bedenken, dat China van de vorige eeuw af niets dan moeilijkheden heeft gehad met vreemde inmenging. De afkeer hiervan ging zelfs zo ver, dat vele intellectuelen in het nationalistische gebied niet ophielden de terugkeer van de Amerikanen naar de Verenigde Staten te eisen. Nu de Amerikanen weggaan kan dit wantrouwen afnemen, maar geheel verdwijnen zal het zeker niet, vooral niet aan de kant der communisten. Nog altijd blijven de Verenigde Staten immers door verkopen en creditverlenen materiële hulp verlenen aan Chiang Kai-Shek. De Sovjet-Unie en de Verenigde Staten hebben zich meer en meer teruggetrokken van het openlijke strijdtoneel. De communisten en nationalistten staan nu alleen tegenover elkaar, maar beide partijen zullen blijven vertrouwen op eensdeels materiële, anderdeels morele steun van de twee grootste mogendheden. Voor zichzelf en voor de wereld zou het echter beter zijn als zij een wissel trokken op samenwerking.

Burgeroorlog in China betekent dat de kloof tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie groter wordt maar een vredig China, dat zich zelf kan helpen, zou een brug kunnen slaan.

DE SOMBERE TOEKOMST.

Na de capitulatie van Japan was het Chinese volk oorlogsmoe. Tientallen jaren had het strijd en massa-verhuizingen meegemaakt, uitgestrekte gebieden zijn verwoest, bovendien staan in het Zuiden van het land nog voortdurend millioenen bloot aan de hongersnood. Maar ook kwam China als een der 5 grootste mogendheden uit de oorlog. De voorwaarden leken gunstig, dat China zich op grootse wijze zou kunnen gaan ontwikkelen. Het stond voor grote taken: ontwikkeling van het volk tot democratie en wereldburgerschap, het organiseren, moderniseren en ontwikkelen van staat, industrie, landbouw en transportwezen. Maar terwijl alle krachten gebruikt zouden moeten worden om het grote rijk vreedzaam te ontwikkelen, kan de politiek, die nu door de twee grootste partijen van China gevoerd wordt, het land

slechts ten gronde richten. Zeventig procent van de begroting der centrale regering is voor de oorlogvoering. Mensen en materiaal worden vernietigd. *De staat van halve ontwikkeling, gebrek aan democratie en innerlijke verscheurdheid hebben de overhand gekregen en dreigen de revolutie van Sun Yat Sen, die in 1911 begon, in 1947 te doen mislukken.* Nu nog bestaan in het ene China particuliere legers zoals dat altijd geweest is. In een moderne democratie is zoiets onmogelijk. De militairen hebben de grootste invloed, terwijl dezen in de moderne democratie de dienaren zijn van de volksvertegenwoordiging en de burgerlijke regering. De eeuwenoude tegenstelling in China tussen provincialen en nationalistes is nu door de communisten en centralen in een moderne vorm gegoten. Op het platteland heersen nog middeleeuwse toestanden; willekeur en grove sociale onrechtvaardigheid. De grootgrondbezitters wensen dat niet te veranderen. De Chinese traagheid speelt hierin een grote rol: de lange lijst van hervormingen, die de Kwomintang beloofd heeft, is nooit vervuld en de Kwomintang herhaalt nog de beloften van 20 jaar terug. Het is niet erg te verwonderen, dat het volk zich dan tot het communisme wendt en naar de wapens grijpt. De communistische leiders zien hun kans schoon en buiten ze ten volle uit. De staatsmacht kan zich in het uitgestrekte rijk, waar slechts weinig verbindingswegen, vliegvelden en vliegtuigen zijn, niet doen gelden. Gebrek aan de modernste uitrusting maakt van de andere kant een snelle oorlog onmogelijk.

China gaat zijn ondergang tegemoet in een langdurige burgerkrijg: Tussen de 2.5 en 5 miljoen nationalistische soldaten en bijna 2 miljoen gewapende communisten, de grootste legers, die ooit in een burgeroorlog betrokken zijn geweest, staan tegenover elkaar. De Organisatie der Verenigde Naties is nog lang niet voldoende ontwikkeld, dat een succesvol ingrijpen van die kant te verwachten is. Slechts overeenstemming tussen de twee strijdende partijen kan China redden.

Niets wijst momenteel echter op zulk een toenadering. Wat nu in China voorvalt, bewijst weer eens te meer hoe de wereld nog altijd aan het begin staat van de weg naar rechtvaardigheid, verdraagzaamheid, vertrouwen en geluk en voorspoed voor allen.

STIJGING en DALING van het

HOGER ONDERWIJS in CHINA

door Prof. Dr. A. B. DROOGLEEVER FORTUYN

Wanneer wij de ontwikkeling van het onderwijs aan de universiteiten en hogescholen in Nederland nagaan en tevens die van de daaraan ten grondslag liggende wetenschappen, dan treft ons de geleidelijkheid daarvan. Weliswaar kan men bij de verschillende wetenschappen en ook bij de scholen zelve periodes van bloei en van geringe vooruitgang waarnemen, maar de algemene gang van zaken vertoont toch een duidelijke stijgende lijn.

Niet zo in China. Daar moge ook vroeger wel sporadisch hoger onderwijs in de trant van dat aan onze universiteiten zijn gegeven, de grote verandering kwam met de revolutie van 1911. Tegelijk met de omverwerping van het keizerrijk door de republiek werden de staatsexamens afgeschaft, die voordien te Peking werden gehouden en die toegang tot alle staatsambten verschafden. Wie bij deze klassiek-literaire examens de hoogste graad van „han-lin” had verworven, werd ook tientallen jaren later nog met bijzondere eerbied genoemd, maar de republiek vroeg naar andere soorten dienaren: afgestudeerden in natuurwetenschappen, in rechtswetenschappen en economie, in andere talen dan het Chinees, en niet minder afgestudeerden in de technische wetenschappen en in de geneeskunde.

Er moest dus in China voor dit alles hoger onderwijs worden gesticht en de eerste docenten aan deze scholen moesten wel hun kennis en ervaring in het buitenland, Europa, de Verenigde Staten van Amerika of Canada verwerven. Zo ontstond het type „Western returned student”, de Chinees, die ergens in het Westen zijn universitaire opleiding had ontvangen en die in de republiek de mandarijn van het keizerrijk verving. Daarnaast gingen natuurlijk veel „Western returned students” in de vrije beroepen, als dokter, advocaat of ingenieur.

De „Western returned students” werden niet dan na een strenge schifting op kosten der overheid of van andere

instellingen naar het buitenland gezonden en onder hen bevonden zich — en bevinden zich nog — tal van zeer begaafde mannen, die ook naar onze maatstaven een sieraad voor een hogeschool of universiteit zouden zijn. Maar zij waren veel te weinig talrijk om aan de grote behoeften aan hoger onderwijs van China te voldoen en zo werden de vele scholen, die men stichtte, daarnaast door docenten bezet, die zeer weinig hadden geleerd. De regering, die zeer wel begreep van hoe groot belang het was, dat men volwaardig hoger onderwijs in China zou krijgen, stelde steeds meer geld ter beschikking en beraamde steeds betere plannen en zo kwam het met steun van zending en missie, van instelling als de Rockefeller Foundation en van buitenlandse regeringen, die de wegens de Bokseropstand verschuldigde vergoedingen aan de ontwikkeling van China ten goede deden komen, tot een waarlijk wonderlijk shelle groei van het hoger onderwijs.

Deze verheugende gang van zaken kan goed worden geïllustreerd door mijn eigen waarneming van een klein onderdeel daarvan.

In 1926, in de eerste zomer van mijn verblijf te Peking, kwam een collega van me, een Chinees professor in de histologie aan een provinciale geneeskundige hogeschool, gedurende drie maanden bij mij werken. Het bleek al spoedig, dat deze man, hoewel hoogleraar in een vak waarbij een microscoop onmisbaar is, nog nooit door een dergelijk instrument had gezien. Waarom niet? Omdat zijn school zo slecht van hulpmiddelen was voorzien, dat er geen microscoop was. Hoe hij dan onderwijs gaf? Door de studenten passages uit een leerboek voor te lezen. Ik heb later deze allerslechtste vorm van onderwijs ook elders, buiten China, ontmoet. In de verschillende streken der aarde verschillen de mensen veel minder dan de omstandigheden, waaronder zij leven.

In 1941, toen Japanners aan mijn werk een einde maakten, zou bovenstaand geval onmogelijk zijn geweest. Toen werden sinds enige tijd ieder jaar door de Chinese regering twee jongelieden aangewezen om zich gedurende drie jaren in mijn laboratorium in de anatomische en microscopische vakken te bekwamen. Deze jongelui waren reeds aan een Chinese hogeschool of universiteit afgestudeerd in de ge-

neeskunde of in de biologie. Zij hadden dus allerlei laboratoriumwerk gedaan en het microscoop was hun geenszins onbekend. En na deze drie jaren van specialisatie werden zij geen professor, maar assistent in een of ander laboratorium van een universiteit in China. Natuurlijk kunnen naast het bovenstaande andere dergelijke gevallen worden gesteld.

De taak om in dit tempo en op zulk een schaal het hoger onderwijs van China te verheffen was dikwijls onmogelijk zwaar, maar, al was het succes verre van volkomen, men werd aangemoedigd door de duidelijk zichtbare resultaten en er heerste allerwegen een goede geest. De nog niet weer overtroffen jaren van het hoger onderwijs in China waren van 1927—1931, van het herstel van de „eenheid” van China onder CHIANG KAI-SHEK tot de oorlog met Japan.

Deze intellectuele opbloei van China ontging ook niet aan Japan en dit vond hierin aanleiding om in te grijpen. De Japanse onderwijspolitiek is in Korea, Mandsjoerije en bezet China steeds dezelfde geweest. Ambachtsonderwijs mocht overal blijven bestaan. Klerken en chauffeurs mochten uit de niet-Japanse bevolking voortkomen. Maar wie een universitaire graad bezat, moest Japanner zijn, of anders zijn gehele universitaire opleiding, aangevuld met de nodige Japanse propaganda, in Japan genoten hebben. Overall, waar het kwam, heeft Japan in de eerste plaats de universiteiten verwoest. Dit begon al in 1931 met het „incident” van Moekden, het begin van de verovering van Mandsjoerije. In dat jaar zagen wij reeds in Peking de eerste vluchtelingen, studenten en professoren van de universiteit van Moekden, die naar Peking kwamen en daar zo goed en zo kwaad als het ging, in verschillende Chinese universiteiten werden ondergebracht of in andere beroepen verdwenen. Toen hoorden wij reeds de verhalen over folteringen, die in 1937 onze eigen Chinese vrienden in Peking zouden ondergaan.

Moekden ligt 24 uren sporen van Peking, maar tussen deze beide plaatsen ligt maar één universiteitsstad: Tientsin en zo behoorde ook Moekden nog tot onze burens, waarmee wij intellectueel verkeer hadden. Van 1931 tot 1937 was de tijd, waarin de Japanse vloedgolf Peking steeds meer naderde, weldra niet alleen studenten en docenten,

maar mensen uit alle lagen der bevolking, van groot-industriëlen, wier bezit onteigend was, tot kleine boeren, voor zich uit drijvend. De tijd ook van het vruchteloos pogen om CHIANG KAI-SHEK tot algemene strijd om Mandsjoerije te bewegen, want destijds boden alleen die generaals, wier gebied werd binnengevallen, weerstand.

Als gevolg daarvan ontstond de eerste organisatie van het particuliere verzet tegen Japan in intellectuele kringen, zoals bij voorbeeld de organisatie van het Chinese Rode Kruis, ten behoeve van het aan de grens tussen Mandsjoerije en het eigenlijke China strijdende leger door mijn collega Dr. ROBERT K. S. LIM.

Het werd dus meer en meer duidelijk, dat ook Peking in de strijd zou worden betrokken, maar uit militair oogpunt was de toestand daar allervreemdst. Evenals sommige andere vreemde mogendheden had Japan reeds sedert de Bokseropstand in 1900 het recht een gezantschapswacht te Peking te hebben en in verband daarmee het recht op ongehinderd vervoer van troepen van de zeehaven Tientsin naar Peking. Japan had dus het recht om troepen te verzamelen in de rug van de plaatselijke generaal, die de grenzen van zijn gebied verdedigde. Indien er geen andere redenen waren geweest, zou dit de Chinese militaire positie al aanmerkelijk hebben verzwakt.

In Juli 1937 lokte Japan het „incident” van de Marco Polo-brug bij Peking uit. Een soldaat moest zich een uur lang schuilhouden. Sterke Japanse troepen gingen op zoek en verwoestten, toen zij hem niet vonden uit „vergelding” een stadje bij genoemde brug, onder de rook van Peking. Een strijd van een week ontbrandde tussen de plaatselijke Chinese commandant en de Japanners. Het einde was de verovering van Peking door Japan. Onmiddellijk werd er tgen huisgehouden onder de studenten en professoren der Chinese universiteiten in en om Peking. Maar Yenching University van de Amerikaanse zending, de Katholieke Universiteit van Peking en het Peiping Union Medical College van de Rockefeller Foundation bleven practisch ongemoeid, althans in de eerste tijd.

De beste der Chinese universiteiten, Tsing Hua University, even buiten Peking, barstte als het ware uit elkaar. Studenten en docenten liepen weg. De meesten eerst naar de

bergen dicht bij Peking, waar het nooit door Japan onderworpen gebied der Chinese Communisten begon en vandaar honderden kilometers verder naar het Vrije China van CHIANG KAI SHEK. Alles te voet en met een paar uit de universiteitsbibliotheek „geredde” boeken onder de arm, of een gered microscoop in de hand. Anderen trokken naar Peking en sommigen der docenten vonden ook in ons College onderdak. De vier, voor wie ik een plaatsje in mijn laboratorium inruimde, zijn mij later in mijn eigen internering tot morele steun geweest. Tsing Hua werd militair bezet. De laboratoria werden paardenstallen voor de cavalerie.

De Universiteit van Peking en de Chinese Geneeskundige School ondergingen niet het lot van Tsing Hua. Zij werden door de Japanners gereorganiseerd, dat wil zeggen, met Japans personeel bezet. De Geneeskundige School met het doel een centrum voor geneeskunde in Noord-China te hebben ten behoeve van de tienduizenden burger-immigranten, die de Japanse legers volgden en van de Chinese bevolking zelve. Want men moet de Japanners één goed ding aanrekenen, namelijk, dat zij epidemiën weten te voorkomen.

Ik zal niet beproeven de graden van collaboratie tussen Chinezen en Japanners op het kleine hogeronderwijsgebied, dat nog bleef bestaan, te beschrijven of te beoordelen. Het is alleen goed te bedenken, dat zeer grote armoede politiek leven uitsluit, dat een professor wiens tractement jaren lang niet door zijn regering is uitbetaald, moeilijk een warm patriot kan zijn en dat de 6 weken, die CHIANG KAI-SHEK na het incident bij de Marco Polo-brug nodig had om te besluiten aan Japan de oorlog te verklaren, velen het gevoel gaven in de steek te zijn gelaten.

Ik heb in oorlogstijd geleefd in door Japan bezet China, in Engeland, in de Verenigde Staten van Amerika en in Suriname en overall sterk uiteenlopende denkbeelden aangetroffen over wat tegenover vriend en vijand geoorloofd was en wat niet. Voor mijzelf weet ik het heel goed, maar welke maatstaf moet ik aanleggen voor wat de Chinezen in bezet China deden?

Onder alle groepen heersten zeer verschillende opvattingen over wat men doen moest. Professor LIM, hierboven

genoemd, werd onmiddellijk door de Japanners uit hun gebied verbannen. Andere collega's van mijn College namen vrijwillig ontslag en trokken naar Vrij China, maar de meesten bleven. Wij beseften allen, dat onze eens zo sterke organisatie er veel zwakker voorstond dan tevoren, maar dat het toch de moeite en het gevaar waard was juist het medisch onderwijs en de geneeskundige hulp aan de bevolking zo lang mogelijk te laten doorgaan.

Juridisch gesproken waren zowel de Amerikanen, als de Nederlanders in 1937 te Peking neutrale buitenlanders, maar toch verloor men tal van elementaire rechten. Dat bleek b.v. in de herfst van 1937, toen een dronken Japans officier gewapend ons huis binnendrong, er de boel kort en klein begon te slaan en onze bediende probeerde af te ranselen. Op onze klacht bij de Chinese politie kregen wij ten antwoord, dat „de politie nog veel harder geslagen zou worden dan wij en daarom dus maar wegbleef” en op die bij de Japanse ambassade „dat de Japanner geen officier van het Keizerlijk Japanse leger was, maar een spoorwegwacht”. Spoorwegtroepen mochten dus blijkbaar alles doen; daar kwam 's keizers eer niet bij te pas.

1937, ofschoon voor ons geen oorlogsjaar, is een jaar geweest, dat diepe indruk op mij heeft gemaakt en dat mij voor veel in later tijd heeft voorbereid.

Om tot het hoger onderwijs terug te keren: waren in de jaren 1931—'37 de aanwijzingen omtrent voor- of achteruitgang van het hoger onderwijs onzeker, na 1937 ging het duidelijk bergaf. Met de verovering van steden zoals Tientsin, Shanghai, Nanking en Tsinan door de Japanners vielen steeds meer universiteiten als hun slachtoffers. De restanten van deze scholen verenigden zich in enkele, diep in het binnenland van Vrij China gelegen steden, met als gevolg daarvan een toeneming van het aantal studenten der daar van oudsher gevestigde scholen en een relatieve afnemning der beschikbare leer- en woonruimten en leermiddelen, die alles, wat men op dit gebied in Nederland kent, overtrof.

De hiertegen genomen maatregelen lieten aan de andere kant ook aan radicaalheid weinig te wensen over. Zo ging men soms over tot een drieploegenstelsel: dezelfde localiteiten en leermiddelen werden gedurende driemaal 8 uur

per etmaal door verschillende groepen docenten en studenten gebruikt, zodat sommigen een geheel nachtelijk leven hadden.

Met de ontwikkeling van het hoger onderwijs in China kreeg het Peiping Union Medical College zijn oud-leerlingen over geheel China verspreid, zoals het ook altijd uit heel China studenten tot zich getrokken had. Daardoor ontwikkelde zich een intellectueel verkeer tussen Peking en vele andere plaatsen en dikwijls kon ons College hulp bieden aan hen, die gedwongen waren onder veel primitiever omstandigheden dan de onze te werken. Van 1937 tot 1941 werd het steeds moeilijker die hulp te verlenen, terwijl de verzoeken om bijstand juist steeds dringender werden. Daar de Japanners het haven- en spoorwegverkeer beheersten, werd het onszelf steeds bezwaarlijker instrumenten, glaswerk en chemicaliën uit de Verenigde Staten aan te voeren, terwijl ook de onzekerheden van het binnenlands verkeer steeds minder van aan anderen gezonden preparaten of boeken terecht deden komen. Zo is eens een van mijn assistenten met preparaten en boeken op weg naar de geneeskundige school, waaraan hij was benoemd, door zeeroovers van alles beroofd.

Merkwaardigerwijze geloofde de Amerikaanse leiding van het Peiping Union Medical tot op de dag van Pearl Harbor niet aan oorlog tussen de Verenigde Staten en Japan. Maar, zeer vrijgevig, werd aan ieder, in afwijking van de bepalingen van zijn contract, gelegenheid gegeven zijn betrekking, met één dag opzeggen, te beëindigen met behoud van het recht op vrije overtocht naar Amerika. Wie het dus te Peking te erg werd, kon op staande voet weg. Nog zie ik de grote groep, die, zoals achteraf bleek, met dit besluit te laat was, onder bange voorgevoelens uit Peking vertrekken om de hele oorlog in de Philippijnen in Japanse internering door te brengen.

Er bleven toen nog maar 7 blanken, resten van een veel groter aantal, aan ons College verbonden. Zij bleven ten dele, omdat zij niet aan oorlog geloofden, ten dele in het besef, dat oorlog toch altijd onzeker was, maar dat, als zij ook gingen, het College uiteen zou vallen. Het Peiping Union Medical College zou dan vermoedelijk het lot van Tsing Hua University hebben gedeeld.

Zo werd dan in December 1941, op de dag van Pearl Harbor, ons College door Japanse militairen bezet. Wij allen hadden reeds 4 jaren in Japans bezet gebied geleefd en zo is het niet te verwonderen, dat de Japanners reeds lang alles van ons wisten wat zij weten wilden en nauwkeurige voorschriften hadden omtrent datgene, wat met ieder van ons moest worden gedaan. Enkelen, de president van Yenching University, Dr. J. LEIGHTON STUART, nu ambassadeur der Verenigde Staten in China, en de directeur en „controller” van ons College, Dr. H. S. HOUGHTON en Mr. T. BOWEN, werden voor de duur van de oorlog geïnterneerd in een woonhuis in Peking onder strenge bewaking. Anderen werden drie weken lang in de Amerikaanse ambassade gevangen gehouden en toen binnen Peking geïnterneerd. Nog anderen werden een week in hun eigen huis gevangen gehouden. Wij kregen de eerste weken zelfs geen Japanners aan huis, al werden ook onze bezittingen en ons geld in beslag genomen en al mochten we ook de stad niet uit. Dat was, omdat wij maar verachtelijke „quasi-enemies” waren, mensen, wier land niet eens meer bestond en die toch Japan de oorlog hadden verklaard. De Amerikanen en Britten waren „enemy enemies” en de Duitsers en Italianen „friendly enemies”; want alle blanken waren vijanden. Voor professor Dr. I. SNAPPER volgde op drie weken gevangenschap in de Amerikaanse ambassade een tijdperk van gevangenschap samen met de drie bovengenoemde heren, waarin zijn vrouw hem vrijwillig volgde. Zij en mijn vrouw en ik werden 8 maanden later door de Nederlandse regering te Londen geëvacueerd, in ruil voor Japanse geïnterneerden. Andere, niet aan ons College verbonden Nederlanders, werden toen voor den duur van de oorlog naar een concentratiekamp, ver van Peking overgebracht. Toen de Japanners mij niet thuis kwamen halen, ging ik, de dag na Pearl Harbor, weer naar mijn laboratorium. Ik kon er zonder bezwaar in komen, maar mocht voortaan alleen met een pas en na fouillering in en uit. Ik werd dadelijk aangesproken door Japanse officieren met een tolk, die mij zeide gewoon door te gaan met mijn werk. Toen ik zeide, dat ik daarvoor studenten nodig had, en dat zij deze in de slaapzalen gevangen hielden, erkenden zij dat. Een week later waren de studenten vrij. Wij hebben

toen nog 4 weken als College op de „gewone” wijze ge-functionneerd, maar daar was het ook afgelopen. Het hospitaal werd Japans militair hospitaal, wat het gedurende de gehele oorlog gebleven is en de voor onderwijs en wetenschap beschikbare lokalen moesten worden ontruimd. Ieder mocht zijn particulier eigendom meenemen, maar onze microscopen waren daarvan uitgezonderd en geld om kisten voor mijn boeken te laten maken, had ik niet. Dus moest ik mijn boeken achterlaten en daarvan is op dit ogenblik nog maar de helft aanwezig.

Erger is, dat de verzamelingen van anatomische, embryologische en microscopische preparaten van mijn laboratorium volkomen zijn vernield en dat mijn muizenkolonie van grote wetenschappelijke waarde is vernietigd. Bij een bezoek, op bevel, ongeveer een maand na het einde van het onderwijs, sliepen er Japanse militairen op kampbedden in mijn kamers en moest ik lopen over de scherven van microscopische preparaten, over verscheurde foto's en over de grond slingerende wetenschappelijke aantekeningen. En in andere laboratoria van ons College was het al net zo. Hele bibliotheken werden op vrachtauto's weggereden en buiten de muren van Peking in het veld gestort. Op het allerlaatst is ook ons hospitaal nog geheel van alles beroofd.

Zoals in alle bezette landen werd de verhouding tussen bezettende mogendheid en onderdrukte bevolking steeds slechter. Reeds na de val van Peking werd met behulp van de Communisten een ondergrondse verbinding tussen Peking en Vrij China ingesteld. In ons College merkten wij daar niets van, omdat alles goed geheim gehouden werd. Door een toeval kwam ik op de hoogte van het geval van een onzer klerken, een Chinees, die een handdrukkers in onderdelen naar de Communisten had weten te smokkelen. Zoals ik boven zeide, lagen de Communisten in de bergen vlak bij Peking. En vele jaren na de feiten hoorde ik, dat de zoon van een van onze Amerikaanse professoren, toen nog een scholier, een heel arsenaal in de kelder van zijn vaders woning had aangelegd, waarvan de stukken met behulp der bedienden naar de ongeregelde troepen in de bergen werden gesmokkeld.

De Amerikaans-Britse staf van het natuurkundig labora-

torium van Yenching University had na de val van Peking een geheime radio gebouwd, waarmee berichten van de Communisten en guerilla's naar de regering van CIANG KAI-SHEK werden gezonden en omgekeerd. Dit geval vond zijn ontknoping op de dag van Pearl Harbor, toen op het ogenblik, dat Japanse troepen de Westpoort van Yenching University binnendrongen, de blanken, die de geheime radio hadden bediend, tijdig gewaarschuwd, door de Oostpoort konden ontsnappen. Zij werden toen door dezelfde ondergrondse organisatie naar het Vrije China geholpen, die later ook sommigen van mijn naaste Chinese medewerkers daarheen zou doen ontsnappen.

Maar China zou China niet zijn, wanneer niet naast het geheime verkeer ook openlijk verkeer tussen bezet en vrij China bestond. Merkwaardigerwijze is de gewone postverbinding niet verbroken geweest (vermoedelijk door wederzijdse omkoping) ofschoon de post daarbij een militaire frontlijn moest passeren.

Nu, nu Japan uit China is verdreven, keren de universiteiten weer naar hun oude, ofschoon dikwijls vernielde woonplaatsen terug. Vermoedelijk zal na het diepe verval het hoger onderwijs in China opnieuw gaan stijgen. Maar langzaam, want China is heel erg uitgeput. Het zal eerst de inflatie moeten overwinnen — in Peking is alles nu 5000 maal zo duur, als toen ik het in 1942 verliet — de inflatie, die het ook zo onmogelijk maakt China te helpen. De generatie, die nu de macht in handen heeft, weet wat goed hoger onderwijs is en van hoe groot belang het is voor het welzijn van het volk. Zij zal dit, indien maar enigszins mogelijk, tot een der grondslagen van het volksbestaan willen maken. (Uit: Vakblad voor Biologen, Maart 1947)

OPVOERING van „ZIJDE”

De Dalton H.B.S. aan de Aronskelkweg te Den Haag sloot dit jaar het eerste trimester van de lopende leergang met de opvoering van het Chinese toneelspel „Zijde” naar S. Mervin.

Dit stuk speelt in het bloeitijdperk van de Chinese zijdecultuur, als het geheim van de zijderups nog niet ontdekt is. Vooral in Perzië, toen nog Balkh geheten, werden deze

stoffen veel gevraagd en ingevoerd en de heersers van dit rijk doen alles om het geheim van de zijdeteelt te ontdekken. In China is men op zijn hoede en Generaal Pan zendt een afgevaardigde, Yang Poe geheten, naar Balkh om hun doen en laten na te gaan. Er spint zich dan een waar drama, waarin zelfs Koningin Roxana nog betrokken wordt en de Groot-Vizier Ibn Shoe Ben Din de dood vindt door een dolksteek.

Yang Poe deelt het geheim mede aan Mosulla, op wie hij verliefd is geraakt. Deze, een jong en lief slavinetje, blijkt de liefde van Yang Poe hogelijk te waarderen; met haar liefde en trouw weet zij ook het haar toevertrouwde geheim te bewaren en door haar moedig gedrag Yang Poe te redden, juist als deze op weg is naar het schavot.

Het is een stuk geschiedenis uit de oudheid, met veel spannende momenten door de intriges, doch ook met veel romance door het avontuurlijk leven in een Oosters milieu. Bij de opvoering van dit toneelstuk door zo jeugdige personen kan uiteraard geen volmaakt spel verwacht worden. Toch verdienen Yang Poe en het slavinetje Mosulla wel een extra vermelding voor de uitstekende wijze, waarop zij hun rol vertolkten.

Décors en make-up waren goed en in stijl gehouden. Ook de muziek trachtte de zware Oosterse sfeer er in te houden. Met trots mag de schoolleiding terugzien op het gepresteerde. Wij spreken de hoop uit, dat bij de Nederlandse jeugd een ware liefde moge worden opgewekt voor de Oosterse naburen; het edele, grote Chinese Rijk is de aandacht en sympathie wel waard. C.D.

Hoe ziet de jeugd China?

In de wereld van morgen zullen de jongeren van nu hun ideeën proberen te verwezenlijken. Zij zijn dan de staatslieden, de geleerden, de geestelijke leiders van hun volk. Daarom is het goed ook eens de aandacht te vestigen op deze categorie van de bevolking en na te gaan, hoe hun houding in het algemeen is ten opzichte van het verre Oosten en van China in het bijzonder.

We moeten dan hen onder de loupe nemen die zich bewust geestelijk ontwikkelen, zowel in een vereniging als indi-

vidueel. De anderen, die er geen gelegenheid voor kunnen vinden of er „maling” aan hebben, zullen evenals soortgelijke ouderen, bij het woord „China” onverschillig hun schouders ophalen en iets mompelen van „raar volkje” of „pindamannekes”. De reactie van de eerste groep jongeren op een vraag over China zal waarschijnlijk heel anders zijn. China is heden ten dage veel minder „terra incognita” dan het in vroeger jaren voor de westerlingen was. Namen als Confucius, Lao'tsz en Chuang'tsz zijn vaak geen onbekende klanken meer en vele jongeren hebben vertaalde gedeelten uit de Tao Teh King of de Gesprekken gelezen. De jeugd van tegenwoordig aanvaardt geloofsdogma's en beginselverklaringen minder gemakkelijk; meer dan vroeger treft men thans jongeren, die zelfstandig hun overtuiging zoeken, zij willen niet iets voetstoots aannemen, maar eerst eens kijken wat er nog meer in de wereld te koop is. En door dat zoeken en tasten in de vele gedachten van de hele wereld naderen zij ook de stille ruimten van de Oosterse filosofen. Soms gaan ze er aan voorbij zonder dat het hen roert, maar anderen vinden er iets dat hen beroert en vasthoudt. Voorzichtig betreden ze dan de grote ruimten, zoals een verbaasd mens de onvermoede schatkamer betreedt en alle sieraden met schitterende en verlangende ogen beziet. Niet alles zal hen dan duidelijk worden: de Oosterse sfeer is zo heel anders dan die van ons en al is men van goede wille, het blijft vaak moeilijk een bepaalde gedachte geheel te volgen. Maar zij voelen het zuivere van de omgeving waardoor een intense blijheid uit hen opwelt. Klanken als Tao en Wu-Wei worden vertrouwde uitdrukkingen; het grote boek der Oosterse wijsheid vouwt zich langzaam voor hen open en bladzijde na bladzijde slaan voor hen om. Niet alles zal hen treffen, veel schoons zal aan hun ongeoeffende oog voorbij gaan. Maar een enkel woord, een simpel-lijkende opmerking, kan aanleiding geven tot het opbouwen van eigen gedachten of het eraan vastkoppelen van andere gevonden filosofieën. Ik ken een jongere die, Christelijk opgevoed, in zijn puberteitsjaren het Christendom door zijn scherpe critiek voor zichzelf ontoegankelijk gemaakt had. Toevallig kreeg hij later een boekje over Chinese filosofie van, naar ik meen, Henri Borel, in zijn handen, dat hem greep en hem

dwong er meer over te lezen. Niet alleen filosofie, maar ook gedichten en romans van het oude China. Een liefde voor dat land en die mensen werd onwillekeurig bij hem opgewekt, heel het Oosten kwam voor hem in een ander licht te staan. Maar dit alleen is niet het voornaamste wat deze lectuur bereikte: hij begon nu een levensbeschouwing te ontplooiën, die op een natuurlijke wijze langzaam was opgebouwd en die ook bij zijn aard paste; géén nauw keurslijf van dogma's en beginselverklaringen, maar één groot begrijpen en een gevoel van liefde voor alles wat lééft. Juist de jongeren, die door hun aard niet gemakkelijk tot het, in hun ogen stuggere en orthodoxere Christendom, naderen, worden in vele gevallen gegrepen door de meer op het gevoel werkende en mysterieuzere Chinese filosofie, b.v. het Taoïsme. Hier geen pogingen tot overtuigingen en bewijzen, maar eer komt het er dan op een „aanvoelen”, een „méévoelen” aan. Een enkele gedachte, ééns bij hen opgekomen, vinden ze soms daarin terug, maar dan verder uitgewerkt en aansluitend bij het geheel van gedachten; niet meer losstaand.

Dit contact met een geheel nieuwe wereld heeft vaak nog andere gevolgen. Velen zijn er, die meer over het land zelf, waar Lao Tsz' en Confucius geleefd hebben, willen lezen en die willen weten wat het Chinese volk met de erfenis van hun grote denkers heeft gedaan.

De geschiedenis van China is boeiend en de vooraanstaande figuren van het moderne China zijn de bestudering waard. Zo ontstaat er op vele kamertjes in de hoofden van jonge mensen een band tussen Oost en West.

Vaak heb ik op boekenplanken van hen de werken van Lin Yu Tang, Pearl Buck en een dichtbundeltje van Li T'ai Po aangetroffen; soms stonden ze naast een boek van Henri Borel of Anker Larsen.

Op de bijeenkomsten van verschillende jeugdbewegingen worden lezingen over Chinese filosofie, Chinese wijsgeeren gehouden.

Terwijl anderen confereren en besprekingen houden, zijn deze jongeren bezig een dieper contact tussen Oost en West te leggen dan in de vele vergaderzalen; zij willen zich verplaatsen in de gedachtengang van anderen en stellen er zich voor open.

F. VAN DIXHOORN

VERZEN van LI T'AI PO

Bewerking PETER S. LEROU

DE KEIZERIN

De sneeuw is nu gesmolten op de twijgen
van d'abrikozenboom. De lente doet
de wilgenknoppen al weer openbersten.

De vogel Yng zingt er zijn liefde-wijsjes
en maakt de zinnen dronken. Rond de daken
zwermen zwaluwen met teer geroep.

De tijd van het dagen lengen is gekomen
en over blijde feestdagen giet
de zon haar stralen; de tijd, waarin de bloemen

die stralend in de lentezoelt' ontluiken,
wedijveren met de wonderrijke pracht
der danseressen, elegant en jong.

Wanneer de avond valt, verwijdert zich
de wacht in blinkende kurassen.
En lach en lied rumoeren door de nacht.

De wonderlijke waterplanten doen
de lente hare heimelijke hulde
door de ontvouwing van haar bloesemtooi.

In 't paviljoen, zo blauw als het azuur,
ziet men des Keizers courtisanen dansen;
in deze maand, als perziken

en pruimen bloeien in het keizerlijke park,
raast achter de bestikte bedgordijnen
de dronkenschap der liefde dag en nacht.

Het jonge lover van de treurwilg is
als filigraan van goud! De bloesem van de peer
als vers gevallen sneeuw, die geurt!

De schoonste meisjes zijn gekozen, de wagen
van den Keizer tot gevolg; zingend treden zij
uit de geheime vrouw'verblijven in het licht.

Wie echter heeft er in dit park, in dit
paleis, in deze bonte paviljoenen,
in al die glans de allereerste rang?

Dat is de Keizerin Fey-Yen, die uit
den volke stamt en thans het heerlijkst
wezen is, dat China's tuinen kroont.

HET LIED VAN DE AARDE

*Aan de nagedachtenis van
Gustav Mahler.*

Reeds vonkt de wijn in goudenen bokalen, —
Maar drinkt nog niet! Eerst zing ik U een lied!
Het lied van kommer, dat ziel's lege zalen
hol doet weerklinken! — Als het leed genaakt
sterft vreugde, sterft af het gezang.
Mijn ziel ligt als een woestenij zo eenzaam....
Donker is het leven, is de dood.

Uw kelder bergt een overvloed van wijn
Heer des huizes — een and're noem ik mijn:
Neem deze lange luit bij voorbeeld!
Haar snarenspeel en het legen van de glazen,
dat zijn twee dingen die tezamen voegen!
Een volle beker wijn, doch op zijn tijd,
is meer waard dan 't rijk bezit der aarde.
Donker is het leven, is de dood.

De hemel blauwt oneindig en de aarde
staat stevig vastgeworteld 'op haar voet, —
Gij echter, mens, hoe lang hebt gij te leven?
Geen honderd jaren gunt het U de lust
aan al 't vergank'lijk van deze aarde,
slechts ene zekerheid is U gewis:
Dat is het graf, het grijnzende, ten slotte.
Donker is het leven, is de dood.

Ziet ginds. In het maanlicht op de graven
hurkt een gedaante, spookachtig-wild.
Een aap gelijkt ze! Hoort, hoe zijn geschrei
uitgilt in de zoele avondlucht!
Neemt nu de wijn! Nu is het tijd, mijn vrienden!
Drinkt tot de bodem leeg uw gouden beker.
Donker is het leven, is de dood.

DE SCHONE DANSERES

Op het uur, dat de raven op de torens
neerstryken, danst in het koninklijk
paleis de schone Si-Schy, feeëriek.

Zij danst de lokkendste en gewaagste dansen,
zingt haar verleidelijkste liefdeslied
en heeft den Heerser in haar net verstrikt.

Achter de groene heuvels neigt de zon
ter kimme — maar Si-Schy danst
verder, onvermoeid in hare lust.

Heel de nacht danst zij door. De nacht verstrikt,
herfstig maanlicht spiegelt in het water
van de Grote Vijver, — Si-Schy lacht en danst.

In het Oosten klaart de hemel op; reeds daagt
het eerste morgenrood; in het paleis van den Heerser
rumoert gelach en dronkenschap, — Si-Schy danst. . . .

PERSREVUE

ANTI-AMERIKAANSE DEMONSTRATIES

De eerste dagen van 't nieuwe jaar brachten — zoals wij
reeds in ons vorig nummer in 't kort meldden — in enige
Chinese steden „anti-Amerikaanse demonstraties”, zoals de
wereldpers, hier en daar wel wat sensationeel, wist te be-
richten.

Volgens de thans beschikbare berichten, ging het hierbij
vrijwel uitsluitend om acties onder studenten. De directe

aanleiding tot deze „demonstratie-golf” schijnt de „geweld-
dadige ontvoering” van een studente der Nationale Uni-
versiteit te Peipung door twee Amerikaanse mariniers ge-
weest te zijn. Hoewel bij een ingesteld onderzoek van de
tegen deze militairen uitgesproken beschuldiging niet veel
over bleef, kwamen de jeugdige gemoederen in hevige be-
roering. In Peiping, Tientsin, Shanghai en Nanking demon-
streerden duizenden studenten, die door middel van span-
doeken en spreekkoren uiting gaven aan hun gebrek aan
waardering voor de Yankees, met name voor de in genoem-
de steden gestationeerde Amerikaanse Leger- en Marine-
afdelingen, die zij op weinig vriendschappelijke wijze uit-
nodigden, te vertrekken.

Tot handtastelijkheden is het, behoudens een enkel geval
— in Shanghai liep een Amerikaanse luitenant, die met een
Chinees meisje langs Avenue Joffre wandelde, enige klap-
pen op van enkele studenten — gelukkig nergens gekomen.
Wie de berichten nauwkeuriger beziet, vraagt zich af, of
het gebeurde niet voor een deel te verklaren is uit de
wrijving, die overal dáár ontstaat waar militairen, die als
bondgenoten en bevrijders kwamen, langer blijven dan het
aanvankelijke fonds van wederzijdse enthousiasme strekte
. . . . Wij kennen dat verschijnsel.

Toch zou men verkeerd doen, de zaak hiermede af te doen.
Ook de dooddoener: „Communistische propaganda” zal wel
niet geheel opgaan, hoewel het bekend is, dat de eis tot
terugtrekking van de Amerikanen een steeds-herhaalde
propaganda-slogan der Chinese Communisten is, van wie
ook bekend is, dat zij grote moeite doen, de studentenwe-
reld tot zich te trekken. Overigens hebben zij met het
laatste niet altijd succes. Te Shanghai weigerden de 4000
mannelijke en vrouwelijke studenten van de Nationale
Fuhtan-Universiteit, aan de demonstraties deel te nemen,
met de opmerking: „De Russische troepen hebben zich nog
niet uit Dairen teruggetrokken. Hoe kunnen wij dan van
de Amerikanen eisen, dat zij zich terugtrekken?” Het
kwam hier zelfs tot knokpartijen tussen de, van mening
verschillende, studenten-groepen.

Er is nog een ander aspect aan deze zaak — een ander
aspect ook dan de, zo langzamerhand tot gemeenplaats
geworden, verklaring dat China „nu eenmaal het gevechts-

terrein van twee op elkaar botsende imperialismen" zou zijn.

In het bekende Amerikaanse weekblad „Newsweek" van 27 Jan., schrijft een inzendster, die 20 jaren lang — tot 1943 — te Peiping voor de Methodisten-Kerk werkte:

„41 jaren lang hebben de soldaten van de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, Italië, Rusland, Japan en (tot 1914) Duitsland geaasd op de bevolking van Peiping en andere Chinese steden, waar het Boxer-Protokol hen dat toestond.... In alle eerlijkheid zij gezegd, dat vóór de Japans-Chinese oorlog, de meest gevreesde persoon in Peiping de Amerikaanse soldaat was.... Tegen de achtergrond van wat de soldaten van deze zeven naties in al deze 41 jaren onder ongelijke verdragen gedaan hebben, — en waarbij de Amerikaanse militair in 't bijzonder gevreesd en gehaat werd — is het begrijpelijk, dat het tot dergelijke manifestaties komt.... Laten wij de zaak tegen deze achtergrond bekijken, die wij zelf hebben helpen voorbereiden....”

Deze zelfde hoopgevende toon van democratisch zelfcritiek treft ons ook in een „editorial" van „New York Herald Tribune", Parijse uitgave van 12 Januari:

„In China zijn studenten-demonstraties ernstige aangelegenheden. Chinese studenten houden geen optochten met transparanten onder het uitstoten van vervloekingen, naar aanleiding van sport-wedstrijden, maar wèl in verband met belangrijke politieke kwesties. Steeds weer zijn hun protesten de voorboden geweest van politieke explosies. Het is derhalve noodzakelijk, de huidige studenten-demonstraties tegen de aanwezigheid der Amerikanen in China zakelijk te bekijken.

Een factor is waarschijnlijk, dat de Chinese Communisten hun best doen, om zulke demonstraties en massale meetings aan te moedigen. De partijlijn van de Roden eist overal de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit China. Noch de Chinese Communisten noch de Russen hebben het minste bezwaar tegen het feit, dat de Russische troepen de Chinese haven Dairen volledig beheersen; maar zij hebben géén sympathie voor tekenen van Amerikaanse macht, waar dan ook, en zij schreeuwen liefst om Amerikaanse ontwapening.

Echter kan men de tegen de Amerikaanse troepen gerichte gevoelens niet geheel op de Roden afschuiven. Een deel ervan kan men terugbrengen tot wantrouwen tegenover de vreemdeling; een bijna normaal menselijk tekort, dat men in alle landen aantreft. Een ander deel ontspringt aan het falen van vele Amerikaanse militairen, het „gezicht" van individuele Chinezen te ontzien, en het onvermogen uit niet-begrijpen van bijna allen van hen, China's oude beschaving naar waarde te achten. Weer een ander deel is een erfstuk van de ernstige fouten, die door de Truman-regering gemaakt werden, vóór zij generaal Marshall naar China zond en J. Leighton Stuart tot ambassadeur benoemde. Vóór generaal Marshall's komst kwamen vele liberaal-denkende Chinezen tot de overtuiging, dat de Verenigde Staten vast besloten waren, de reactie in China te steunen als bolwerk tegen het Communisme. Hoewel de Amerikaanse politiek gewijzigd is, staan vele Chinezen nog steeds sceptisch tegenover de Amerikaanse motieven. Gezien dit sceptisme, getuigt de regelmatige vermindering der in China gestationeerde Amerikaanse troepen van wijs beleid, evenals het voortgezette streven, „incidenten" te vermijden. Maar niet wijs zou het zijn, indien wij zouden gaan geloven, dat Amerika het vooruitzicht op vrede in de toekomst zou verbeteren door alle belangstelling voor China te laten varen en haar nog aldaar verblijvende zwakke strijdkrachten geheel terug te trekken.

Dit zou gelijk staan aan het zenden van een telegram naar Moskou: „Als je China wilt hebben, ga je gang". Het zou tot veel ergere gevolgen leiden dan een studenten-demonstratie — zelfs een van Chinese studenten".

(Bew. d. S. van Utrecht)

Het Januari-nummer van Maandblad „Perspectieven" is geheel gewijd aan China. We treffen er interessante artikelen in, w.o. van Jef Last.

Op artikelen in Nederlandse kranten en periodieken gedurende de laatste vier maanden komen wij in ons volgend nummer terug.

Nieuws uit China

Penicilline zal in China gemaakt worden.

De eerste Chinese pharmaceutische fabriek, waar penicilline op grote schaal zal worden gemaakt, zal binnenkort in Peiping opgericht worden. De installatie is door het American Bureau for medical Aid to China aangeboden.

Steenkool en Aluminium.

Sedert het einde van de oorlog heeft de Regering het beheer over 8 kolenmijnen in de Noord-Oost verkregen, waarvan de Fushun-mijn de grootste is. De totale productie van deze 8 mijnen bedraagt thans 400.000 ton per maand.

Boekaankondiging

Chinese Short Stories, translated by Yuan Chia-hua and Robert Payne (Noel Carrington: Transatlantic Co. Ltd.)

Foreign Mud, by Maurice Collis (Faber).

The Way of Life according to Laotzu, translated by Witter Bynner (Nocholson & Watson).

Echo of a Cry, by Miss Mai-mai Sze (Jonathan Cape).

A Chinese Chronology 1931—1946, gepubliceerd door het Londense Bureau van Chinese Ministry of Information.

Four Cautionary Tales, translated from the Chinese by Harold Acton and Lee Yi-hsieh (John Lehmann).

The Marriage of Bright Virtue, by Keith West (Cresset Press).

Journey to Red China, by Robert Payne (Heinemann).

Chinese City, by J. van Dyke (T. V. Boardman & Co.).

Solution in Asia, by Owen Lattimore.

VOORTS VESTIGEN WIJ DE AANDACHT OP:

Feng Shen. De verheffing tot Goden, bewerkt door Nio Joe Lan; uitgave: Sin Po.

Hua Mu-Lan. Een studie en één der Mu-verhalen, door Nio Joe Lan; uitgegeven door: Het China Instituut, Batavia.

Liefdesbrieven van een Chinese Dame, Elisabeth Cooper; uitgave: De Driehoek, Wilgenhof, 's-Graveland.

BOEKBESPREKING:

Dalem Tawanan Djepang, oleh Nio Joe Lan (Lotus Co., Djakarta-Kota).

Bij de Uitgeverij Lotus te Batavia verscheen in 1946 dit boek, dat in het Maleis is geschreven. De schrijver verhaalt uitvoerig zijn wederwaardigheden tijdens zijn gevangenschap in de gevangenis „Boekit Doeri” bij Batavia, in het huis van Bewaring te Serang en in de kazerne te Tjimahi gedurende de Japanse bezetting van Java. Het boek telt 158 bladzijden.

T. S. B.

UNRRA-goederen voor communistische gebieden.

Plm. 1600 ton hulpgoederen, bestaande uit medicijnen en transportmiddelen, werden in 1946 naar de communistische gebieden gezonden door de plaatselijke afdeling van de CNRRA te Tsingtao, wat bijna 10 % vormt van totaal 17.000 ton hulpgoederen, die door deze afdeling werd uitgedeeld.

In de loop van de maand Februari zijn in Taiwan 14.530 ton kunstmest van de UNRRA aangekomen, welke tegen kostprijs aan de boeren zijn verkocht.

Chinese slachtoffers in Indo-China vragen compensatie.

Vijf vertegenwoordigers uit Indo-China zijn te Sjanghai aangekomen om de Centrale Regering te verzoeken hun hulp en bescherming te verlenen en om diplomatieke onderhandelingen te openen met de Indo-Chinese autoriteiten, ten einde vergoeding te krijgen voor de verliezen, die de Chinezen gedurende de botsingen tussen Fransen en Vietnamezen hebben geleden. De Afgevaardigden zullen zich naar Nanking begeven om President Chiang Kai-shek en andere hoge Regeeringsautoriteiten te spreken.

Kho Sin-kie overleden.

Op 31 Januari 1947 is te Londen Kho Sin-kie, China's nationale tenniskampioen, na een kortstondig ziekbed overleden.

In 1938 en 1939 won hij de British Hard Court Championship, terwijl hij verleden jaar de West of England- en de Midland Championship behaalde.

Dit grote verlies voor China is de oorzaak van het niet meedoen van dat land aan de Davis Cup-wedstrijden.

China's rijsttoewijzing.

Van het totaal van 1.682.600 ton rijst, dat aan verschillende landen door de International Emergency Food Council voor het eerste halfjaar van 1947 is toegewezen, zal China 245.000 ton ontvangen, waarvan 100.000 ton uit Birma, 100.000 ton uit Siam, 33.000 ton uit Indo-China en 12.000 ton uit de U.S.A. De council deelde mede, dat de voor toewijzing beschikbare rijst minder dan 50 % van de behoeften van de rijstconsumerende volken bedroeg.

Regionale verdeling van de industrieën.

De industriële ontwikkeling en het tegenwoordige economische plan van de Regering kenmerken zich door het voorkomen van verschillende industrieën in de daarvoor geschikte gebieden:

1. De 9 Noord-Oostelijke provincies (Mandsjoerije) voor zware industrie.
2. Hopei, Hupeh, Hunan, Kiangsu en Anhwei voor lichte industrieën.
3. Kwangsi, Kwangtung, Fukien, Taiwan en het eiland Hainan voor scheeps- en lichte industrieën.
4. Szechwan, Kweichow, Oost-Yunnan en Sikang voor hydro-electrische werken.
5. Shensi, Kansu, Oost-Ningshia en West-Suijwan voor werken ter regeling van de waterstand in de rivieren, voorts pelzen, zuivel- en vleesindustrie.

6. Sinkiang voor oliewinning en irrigatiewerken.
7. Chinghai, Sikang en Tibet voor veeteelt.

Katoenproductie.

China's katoenproductie in 1947 zal ongeveer 12-15 % meer bedragen dan de oogst van 1946 en zal ca. 8,6 miljoen shih-tan (1 shih-tan = 110,23 pounds) of 1.895.956 balen van 500 pounds opleveren. Onder de tegenwoordige omstandigheden kunnen echter slechts 300-600 duizend balen voor de fabrieken beschikbaar zijn, zodat nog 400-700 duizend balen ingevoerd moeten worden.

Textielfabrieken in de Noord-Oost.

Volgens een voorlopig onderzoek zijn er in de Noord-Oost (Mandsjoerije) 20 textielfabrieken, waarvan 9 in Mukden. Van het totaal zijn 14 katoenfabrieken met ongeveer 481.035 spoelen (waarvan slechts 50.000 in werking) en 10.347 weefgetouwen.

Ongunstige handelsbalans.

In 1946 bedroeg de Chinese export 100 tot 110 miljoen Amerikaanse dollars en de import 600-700 miljoen.

Nieuwe gezant voor Egypte.

Dr. Ho Feng-shan, directeur van de Inlichtingenafdeling van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is tot gezant in Egypte benoemd.

Nieuwe Portugese gezant in Nanking.

Dr. Joao de Barros Ferreira de Fonseca, de eerste Portugese gezant voor China na de oorlog, is in Nanking aangekomen. Geïnterviewd door „Central News” verklaarde hij, dat een van zijn eerste taken zal zijn, onderhandelingen aan te knopen met de Chinese Regering voor een nieuw verdrag. Hij weigerde enig commentaar te geven over de toekomst van Macao.

Geen overeenstemming over Paracels.

Dr. Liu-chieh, Vice-Minister van Buitenlandse Zaken, heeft op 5 Maart l.l. verklaard, dat geen overeenstemming is bereikt tussen de Chinese en Franse Regering betreffende de soevereiniteit van de Paracel-eilanden. (Dr. Liu-chieh verliet Nanking op 13 Maart als hoofd van de Chinese delegatie voor de United Nations Trusteeship Council.)

Onderwijs.

Het Ministerie van Onderwijs heeft 50 studiebeurzen per jaar beschikbaar gesteld voor Chinezen uit de Zuidzee-eilanden om vrij onderwijs te genieten aan de Centrale, Sun Yat-sen, Peking, Tsinghua en Chinan universiteiten. De studenten krijgen een jaarlijkse toelage van 100.000 Chin. dollars gedurende 4 jaren.

Om in de dringende behoefte aan onderwijzers in de Noord-Westelijke provincies te voorzien is de Nationale Tienshan Normaal School te Chitaowan, een voorstad van Tihwa (de hoofdstad van Sinkiang) opgericht.

Geneeskrachtige planten van Yunnan.

Volgens de Far Eastern Economic Review groeien in de provincie

Yunnan ca. 250 soorten geneeskrachtige planten. Ze worden zowel uitgevoerd als in China zelf gebruikt.

Wet op de Volkstelling.

Op 11 Maart is een Algemene wet op de Volkstelling uitgevaardigd, waarbij om de 10 jaren een volkstelling gehouden zal worden.

Plannen zijn reeds in voorbereiding om de eerste volkstelling te houden in 1949.

Japanse herstelbetalingen aan China.

China zal vermoedelijk 30 % van de totale Japanse herstelbetalingen ontvangen, zei een vertegenwoordiger van de Nationale Hulpronnen Commissie. Reeds zijn 400.000 ton Duitse machinerieën en werktuigen aangekomen, wat van groot belang is voor de wederopbouw van China.

China's verliezen, aldus de „Sin Po”, tijdens de oorlog tegen Japan, bedragen volgens het rapport van de U.N.O. 9 miljoen aan doden, terwijl het aantal gewonden ook buitengewoon groot is.

China en Buiten-Mongolië.

Dr. Chang Yuen-chang, Raadsheer aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken, deelde mede, dat overeenstemming is bereikt om gezanten uit te wisselen met Buiten-Mongolië.

Democratische Liga en de Communisten.

Alle bezittingen van de Communistische Partij in Shanghai zullen door de Democratische Liga worden overgenomen, o.a. ook het Nieuwsblad „Hsin Hua Jih Pao”.

U.S.A. medische hulp aan China.

De Rockefeller Foundation heeft 10 miljoen dollar aan de China Medical Board geschonken. Dit fonds is hoofdzakelijk bedoeld voor ondersteuning van Peiping Union Medical College (vele jaren geleden door genoemde stichting opgericht).

(Ontleend aan „China Newsweek” Januari-Mei '47)

„china moulded bij confucius”

of the chinese way in western light

is de titel van een kortgeleden in Londen verschenen boek (1946), geschreven door Dr. Cheng Tien-hsi, vóór de oorlog Rechter alh Permanente Hof van Internationale Justitie te 's-Gravenhage, thans Chinees Ambassadeur te Londen.

Dit zeer belangrijke werk kunt U door onze bemiddeling verkrijgen tegen de prijs van f. 11.90 per exemplaar.

Men gelieve zijn bestelling te richten tot de Redactie: LUTMASTRAAT 39^a, A'DAM-Z.

CHUNG SAN Tsa-
Chih